

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal sige tak til boligministeren for de konkrete besvarelser. Nu er vi jo ikke kun de 275 byråds overbyråd, og derfor synes jeg også, det er relevant i Folketinget – hvor ellers? – at overveje generelle politiske initiativer.

Jeg skal sige til Bismarckdiskussionen, som jeg selv bragte ind, at mit ønske egentlig ikke var at diskutere specielt indvandrere og flygtninge. Det synes jeg ikke er hovedproblemet. Jeg synes, det er et hjørne af problemet. Jeg synes, hovedproblemet er, at vi i stigende grad oplever, at de stærke boligområder isolerer sig om sig selv, mens alle de sociale problemer til gengæld ghettoiseres i bestemte områder.

Derfor var mit meget konkrete, generelle spørgsmål til ministeren: Vil regeringen være med til at bryde den udvikling ved ikke kun at være brandslukningskorps, når det så brænder et eller andet sted, men også ved generelt at prøve at imødegå den udvikling, der hedder en voldsom deling af befolkningen?

Jeg kan kun se to måder at gøre det på. Den ene er generelle initiativer, der ændrer fordelene mellem ejere og lejere, og den anden er meget konkret at sikre, at de bedrestillede boligområder også kommer med til at deltage.

(Kort bemærkning).

Erling Oxdam (V):

Man må jo sige, at den aktuelle boligminister har været flittig og er kommet med forslag. Så kan det diskuteres, om man nu kan lide dem alle sammen. Der er en del nye etiketter om helhedsorienteret byfornyelse og om bæredygtig byvækst. Og lad mig standse ved det sidste udtryk. I redegørelsen der står der:

»For det andet hviler bæredygtighed – hvad enten der tales om bæredygtighed i social eller økologisk betydning – på forudsætninger om inddragelse af flere aktører i løsningen af et byområdes opgaver. Målsætninger om at skabe et varieret udbud af boligtyper i de enkelte byområder, at styrke handels- og kulturlivet etc. kræver, at også private udlejere, erhvervslivet etc. går aktivt ind i arbejdet.«

Det lyder godt – det må jeg så sige – men hvad gør man, hvis det ikke kan lade sig gøre? Jeg har fået en del af svaret ved, at ministeren har sagt, at det er rammelovgivning osv., men jeg synes ikke, jeg fik svar på det sidste, hr. Villy Søvndal direkte spurgte ministeren om, nemlig: Vil man bruge tvang over for de private for at få

dem til at være med? Det vil jeg meget gerne høre.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Med hensyn til den mere ideologisk prægede del af debatten, som jeg prøvede at komme lidt ind på, inden min taletid var udløbet, vil jeg gerne påpege, at når man siger, det drejer sig om, at de gode boligkvarterer bliver stærkere og de svagere bliver svagere, så er det ikke helt rigtigt. Det er det altså ikke. Jeg gerne vil have lov til at erindre om den strategi, som hr. Hans Peter Baadsgaard nævnte. Vi har to muligheder: at tiltrække de ressourcestærke og at gøre de folk, der bor der, ressourcestærke.

Det har ikke noget med omfordeling at gøre. Den diskussion havde man for øvrigt også i forbindelse med debatten om lejeværdien, så vidt jeg erindrer.

Nej, det, det her drejer sig om, er: Er der kommuner, som ikke vil være med til f.eks. at modtage bestemte grupper? Er det dér, der skal være, skal vi sige en aftale eller en kvote?

Til det vil jeg gerne sige, at vi sendte en redegørelse frem til Boligudvalget før jul. Det viser sig, at kommunerne også i hovedstadsområdet med en enkelt undtagelse, som holder sig lidt udenfor, gerne vil. Jeg vil gerne have lov til at sige – selv om jeg ikke er så meget for det, men det skal jeg sige, for det er rigtigt – at der også er kommuner, der har borgerlige borgmestre, som modtager større grupper, end de måske var forpligtet til. Det er nemlig fakta.

Det, der skal til, er, at de kommuner, som modtager dem, gør mere for at beholde dem. I det øjeblik man har fået lov til at blive her i landet, har man jo også en mulighed for eller en ret til at flytte ind andre steder. Og det kan man ikke lovgive for, hverken i den ene eller anden retning.

Det andet og næste er, at der er en udligningsordning i hovedstadsområdet, hvor de kommuner, som tager færrest, betaler en ganske betragtelig del til de kommuner, som har de største byrder. Det skal også med i disse betragtninger.

Så var der spørgsmålet, som jeg tror hr. Villy Søvndal kaldte for brandslukning. Nej, det er det såmænd ikke, men det er faktisk mærkværdigvis at genskabe kraften i en bevægelse, som var ganske egenartet for Danmark i sin tid. Den hed boligbevægelsen og sandede til, som så meget andet, der ikke forstår at forny sig, gør. Nu er den ved at forny sig.